

1345.

Z Buchlovic

Když já si zpome - nu na své - ho ta - tí - čka, sl - zy mě po - li - jú, ne-vidím cho-dní - čka.

Když ja si zpomenu
na svého tatíčka,
slzy mě poleju,
nevidím chodníčka.

Krchove, krchove,
ohrado zelená,
už sem na tě vsela
své drahé semena.

Tatíčku, tatíčku,
v hrobě jako v kleci,
mně ubohé dceři
ubližujú všecí.¹⁾

Když já si zpomenu
na svoju maměnku,
slzy mě polejú
idá na travěnku.

Už sem si nasela
mamulku, tatíčka,
eště si naseju
sestřičku, bratříčka.

Ubližuj, ubližuj,
máš-li ubližovat,
moja těžká křivda
bude k Bohu volat.²⁾

Zhůru ke krchovu
cestička dlážená,
tam je má mamička
na něm pochovaná.

Hrobaři, hrobaři,
hluboko sázíte,
předrahé semena,
nikdá nezcházíte.

Vy buchlovské zvony,
na dva hlasy zvoňte,
vy moji rodiči,
vy mně hore vstaňte!

Zhůru ke krchovu
dlážený chodníček,
tam je pochovaný
můj dobrý tatíček.

Mamulko, mamulko,
hluboko ste lehly,
své ubohé dcery
k místu nepřivedly.

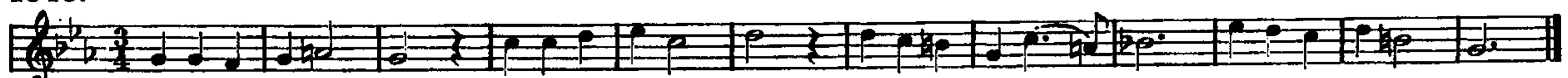
¹⁾ Bola sem já, bola
jako huska bjelá,
ale ty pérenka
opadaly se mňa.

Keby má mamička
z černej země stala,
šak by ty pérenka
na mňa pověšala.

²⁾ Ubližujte, lidé,
co najvěc možete,
šak vy moju křivdu
všecku ponesete.

1346.

Od Příbora

Va-no-ce, va-no - ce, sko-ro-li bu-dě - tě? U-bo-he si - ro - ty, kaj se po - dě - je - tě?

Vanoce, vanoce,
skoro-li budětě?
Ubohe siroty,
kaj se podějetě?

Zeleny travniček,
bily krvavniček,
už mi věc něstanu
rozmily tatiček.

Ale ja dobře vim,
že už jich nězvihnu,
že jejich hlavěnky
nikda něuhlidnu.

Co maju rodiče,
to půjdu do domu,
a ja sirotečka
ze služby na službu.¹⁾

Ach, Bože, rozbože,
kaj su ma mamička!
Už na nich narůstla
zelena travička.

Dy ja si zpomenu
na svoju mamičku,
jak by mi rozpalil
pod srdečkem svičku.

Ja němam tatička
a němam matičky,
ja němam bratříčka
a němam sestřičky.

Zelena travička,
bila lelujička,
už mi věc něstanu
rozmila mamička.²⁾

Vyjda na zahradu,
chytila se pnička:
Ach, Bože, rozbože,
už němam tatička.

Ach, Bože, rozbože,
kaj su můj tatiček?
Už na nich narostl
zeleny travniček.

Dyby ja věděla,
že jich z hrobu zvihnu,
nosila bych hlinu
od Těšina k Vidňu.³⁾

Vyjda na zahradu,
chytila se přičky:
Ach, Bože, rozbože,
už němam matičky.